ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

Κ'

ΜΕΣΩΣ ὅμως μετὰ τὴν ἐξομολόγησι τοῦ βασιλέως ἀπὸ τὸν πνευματικό, ἡ κατάστασίς του ἐπεδεινώθηκε ἀκόμα περισσότερο. Ἐπὶ ἕξη ὧρες διατελοῦσε σ' ἀναισθησία κι' οἱ πρίγκηπες, γονατισμένοι γύρω ἀπ' τὸ κρεββάτι του, ἀπήγγελαν τὶς προσευχὲς τῶν νεκρῶν. Οἱ γιατροί, κρίνοντας τὴ θέσι του ἀπελπιστική, τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει στὶς φροντίδες τῶν ἐμπιστοικῶν.

Τέλος, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ ἔδωσε ἕνα ἐμετικό. Ἕνας ἀκατάσχετος ἐμετὸς τὸν ἔπασε τότε, μὰ συγχρόνως ἀνέκτησε τὶς αἰσθήσεις του.

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ' εἶχε σωθεῖ.

Ἀμέσως μόλις ἔγινε γνωστὴ ἡ εὐχάριστη αὐτὴ εἴδησις, ἡ καμπάνες ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Γαλλίας ἄρχισαν νὰ χτυποῦν χαρμόσυνα κι' ὁ ἀγαθὸς Γαλλικὸς λαός, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὴν ἀρρώστεια τοῦ βασιλέως του, τὸν ὠνόμασε «ὁ Πολυαγαπημένος».

Καὶ μόνο ἡ μαρκησία ντὲ Λὰ Τουρνὲλ βγῆκε ζημιωμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Ἡ δυσμένειά της ἦταν πειὰ ὁριστικὴ καὶ ἔπρεπε νὰ φύγη γιὰ νὰ μὴν ξαναφδῆ ποτὲ πειὰ τὸ βασιλέα. Ἡ διαταγὴ ποὺ εἶχε δώσει σχετικῶς ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ', ἦταν κατηγορηματικὴ καὶ δὲν ἐπιδεχόταν καμμιὰ συζήτησι. Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ συμμορφωθῆ μὲ αὐτή.

Μονάχα ὁ Ρισελιὲ τὴ συνώδευσε στὴν ἀναχώρησί της, ἂν καὶ ἤξερε ὅτι ἔτσι κινδύνευε νὰ χάση κι' αὐτὸς τὴν εὔνοια τοῦ βασιλέως. Μὰ δὲν εἶχε ξεχάσει τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ εἶχε στὴν ξεπεσμένη εὐνοουμένη καὶ γι' αὐτό, στὴ στιγμὴ ποὺ κανεὶς δὲν τὸ περίμενε καὶ στὴ στιγμὴ ποὺ ὅλοι ἐξεδήλωναν μὲ κάθε τρόπο τὴν ἐχθρότητά τους πρὸς τὴ μαρκησία, αὐτός, ἱππότικα καὶ γενναιόψυχα, ἀνέλαβε νὰ τὴ βοηθήση.

Τὴν ἔβαλε μὲ τὴν ἀδελφή της μέσα σ' ἕνα ἁμάξι, μπῆκε κι' ὁ ἴδιος μέσα καὶ κατεβάζοντας τὰ στόρια, βγῆκαν ἀπὸ τὸ Μὲτς ὑπὸ τὶς ἀποδοκιμασίες τοῦ πλήθους. Στὸ σταθμὸ τοῦ Λὰ—Φερτὲ—σοὺ—Ζουάρ, οἱ χωρικοὶ ἀνεγνώρισαν τὶς δυὸ γυναῖκες κι' ἄρχισαν νὰ λιθοβολοῦν τὸ ἁμάξι τους. Τέλος, ἔπειτ' ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες καὶ κινδύνους, ἔφτασαν στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ, ὁ Ρισελιὲ τὶς ἄφησε γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὸ Μέτς.

* * *

Ἐντωμεταξύ, ἡ ἀνάρρωσις τοῦ βασιλέως προχωροῦσε κανονικά.

Ἡ βασίλισσα Μαρία Λεζίνσκα, ἡ ὁποία εἶχε βυθιστεῖ σὲ μεγάλη ἀπόγνωσι, μαθαίνοντας τὴν ἀρρώστεια του κι' ἡ ὁποία προσευχόταν μέρα καὶ νύχτα στὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία του, ἔλαβε ἔξαφνα ἕνα γράμμα του, διὰ τοῦ ὁποίου τῆς ἐπέτρεπε νὰ πάη νὰ τὸν συναντήση στὴ Λουνεβίλ.

Ξεκίνησε ἀμέσως ἀπὸ τὶς Βερσαλλίες καὶ χωρὶς νὰ κάνη κανένα σταθμὸ στὸ δρόμο της, ἔφτασε σὲ δυὸ μέρες κοντὰ στὸν βασιλέα.

Ὅταν μπῆκε στὴν κάμαρά του, ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ' κοιμόταν.

Ἡ βασίλισσα ἔσκυψε τότε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ τὸν κυττάζη, ἐνῶ ἄφθονα δάκρυα κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια της. Κανεὶς δὲν ξέρει ὅμως ἂν ἦσαν δάκρυα χαρᾶς, πόνου ἢ ἔρωτος.

Ὁ βασιλεύς, σὰν νὰ μάντεψε στὸν ὕπνο του τὴν παρουσία της, ξύπνησε ἔξαφνα.

— Κυρία, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ κομμένη, πιάνοντάς της τὸ χέρι. σᾶς ζητάω συγγνώμην γιὰ τὶς πικρίες καὶ τὶς θλίψεις, μὲ τὶς ὁποῖες σᾶς πότισα ὥς τώρα.

Ἡ βασίλισσα πνιγόταν ἀπὸ τὴ συγκίνησί της καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήση. Τότε ὁ βασιλεὺς τὴν κύτταξε στὰ μάτια καὶ μὲ φωνὴ τρυφερὴ τὴ ρώτησε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία;

Ἀμέσως ἡ βασίλισσα ξέσπασε σὲ λυγμούς, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλάη ἀτελείωτα.

Ὁ βασιλεὺς κάλεσε τότε στὸ δωμάτιο τὸν ἐξομολογητή του Φὶτζ Τάμ, γιὰ νὰ εἶνε μάρτυς τῆς συμφιλιώσεώς του μὲ τὴ βασίλισσα.

Τὴν ἄλλη μέρα πάλι, μόλις ξύπνησε, ἔστειλε στὴ βασίλισσα τὴ στραταρχίνα ντὲ Βιλλάρ, γιὰ νὰ τὴ ρωτήση ἂν πραγματικὰ τὸν εἶχε συγχωρήσει γιὰ τὶς ἀπιστίες τοῦ παρελθόντος, γιατὶ οἱ αὐλικοί του τοῦ εἶχαν ὑποβάλει τὴν ἰδέα, ὅτι ἡ σύζυγός του τὸν μισοῦσε.

* * *

Μετὰ τὴ συμφιλίωσί του μὲ τὴ βασίλισσα, ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ' συνέχισε τὴν ἀνάρρωσί του, περιστοιχισμένος ἀπ' ὅλη τὴν οἰκογένειά του. Στὴν ἀρχὴ εἶχε ἕνα κέφι διαβολεμένο, μὰ σιγὰ—σιγὰ κυριεύτων ἀπὸ ἀφηρημάδα, ἀπὸ πλῆξι κι' ἀπὸ θλῖψι. Ὄνειρα κι' ἐφιάλτες ἐτάραζαν τὸν ὕπνο του καὶ ὅταν ξυπνοῦσε, κυριεύόταν ἀπὸ κρίσεις μανίας. Τὰ ἔβαζε τότε μὲ ὅλους καὶ πρὸ πάντων μὲ τὸν ἐξομολογητή του Φὶτζ Τάμ, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνει αἰτία ν' ἀπομακρύνη τὴν εὐνοουμένη του ἀπὸ κοντά του.

Συγχρόνως ἀπομακρυνόταν σιγὰ—σιγὰ ἀπ' τὴ βασίλισσα καὶ ὅταν ὁ πεθερός του βασιλεὺς τῆς Πολωνίας Στανίσλαος, πέρασε ἀπ' τὴ Λουνεβίλ, φέρθηκε ἀπέναντί του σχεδὸν μὲ περιφρόνησι.

Ὁ Ρισελιέ, ὁ ὁποῖος τὰ μάθαινε ὅλ' αὐτά, θέλησε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ ξαναγυρίση θριαμβευτὴς κοντὰ στὸ βασιλέα. Ἔγραψε τότε στὸ στρατάρχη ντὲ Νουάϊγ, ζητῶντας του πληροφορίες γιὰ τὶς διαθέσεις τοῦ βασιλέως ἀπέναντί του. Ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ διαθέσεις του ἦταν εὐνοϊκώτατες, ἄρχισε νὰ στέλνη στὸ Λουδοβῖκο ΙΕ' χαριτωμένες ἐπιστολές, στὶς ὁποῖες τοῦ περιέγραφε διάφορες σκανδαλώδεις ἱστορίες γιὰ νὰ τὸν διασκεδάση.

Στὸ τέλος μάλιστα τοῦ ἔγραψε μιὰ ἐπιστολή, στὴν ὁποία τοῦ περιέγραφε τὴν ἱστορία τῆς ἀρρώστειας του, γελοιοποιῶντας τοὺς αὐλικούς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀπομακρύνει τὴ μαρκησία ντὲ Λὰ Τουρνέλ.

Ὁ βασιλεὺς ὅμα τὴ διάβασε, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση τὰ γέλια του, μολονότι ντροπόταν τώρα γιὰ τὸ ρόλο ποὺ εἶχε παίξει κι' ὁ ἴδιος στὴν ἱστορία αὐτή. Συγχρόνως, ὁ Ρισελιὲ στὴν ἐπιστολή του τοῦ ὑπεδείκνυε, ὅτι ἔπρεπε νὰ καλέση πάντα κοντά του τὴν ὑπὸ δυσμένειαν εὐνοουμένη καὶ ν' ἀπομακρύνη τοὺς ἐχθρούς της. Ὁ βασιλεὺς ὅμως ἐδίσταζε ἀκόμα, μολονότι οἱ τρόποι τοῦ ἔδειχναν πὼς ἦταν ἕτοιμος ν' ἀκολουθήση τὶς ὑποδείξεις τοῦ Ρισελιέ.

Συγχρόνως, ἡ ψυχρότης του πρὸς τὴ βασίλισσα μεγάλωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του γιὰ τὸ Στρατσοῦργο, ἡ βασίλισσα τὸν ρώτησε μὲ στενοχώρια, κάτω ἀπ' τὴν ὁποία ἔκρυβε ὅλους τοὺς φόβους της, ἂν θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε κι' αὐτὴ στὸ ταξεῖδι του.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο! τῆς ἀπάντησε ὁ βασιλεύς, χωρὶς κὰν νὰ γυρίση νὰ τὴν κυττάξη.

Τέλος, στὶς 8 Νοεμβρίου 1744, ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος ΙΕ' ξαναγύρισε θριαμβευτικὰ στὸ Παρίσι. Οἱ Παρισινοὶ εἶχαν φοβηθεῖ τόσο γιὰ τὴ ζωή του, ὥστε τὸν ἐπευφήμησαν σὰν νὰ ἦταν νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος, λησμονῶντας ὅτι, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα δὲν εἶχαν γνωρίσει οὔτε μιὰ νίκη. Ὁ στρατάρχης Μὲλ Ἴλ εἶχε ὑποχωρήσει, ὁ Σεγκύρ, ὁ ὁποῖος εἶχε καταλάβει τὴν Ἄνω Αὐστρία, τὴν εἶχε ἐκκενώσει, ὁ Μπροὰ εἶχε φύγει ἀπ' τὴ Βαυαρία, χωρὶς νὰ δώση μάχη κι' ὁ Νουάϊγ εἶχε νικηθεῖ στὸ Ἔττιεγκεν. Ὡστόσο, ὅλ' αὐτὰ λησμονήθηκαν κι' ὁ Παρισινὸς λαὸς ἄρχισε νὰ κλαίη ἀπὸ χαρά, μόλις ἀντίκρυσε πάλι τὸ βασιλέα του.

Ἡ κ. ντὲ Λὰ Τουρνέλ, τὴν ἡμέρα κείνη εἶχε βγεῖ κρυφὰ ἀπ' τὸ μέγαρό της κι' εἶχε χωθεῖ κι' αὐτὴ μέσα στὸ πλῆθος. Συγκινήθηκε δὲ τόσο, ὥστε μόλις γύρισε σπίτι της, ἔγραψε στὸ Ρισελιέ, ὁ ὁποῖος βρισκόταν τότε στὸ Μονπελλιέ, τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή:

«Ὁ βασιλεὺς ξαναγύρισε στὸ Παρίσι καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν καλῶν Παρισινῶν. Ὅσο ἄδικα κι' ἂν φέρθηκαν πρὸς ἐμένα, ἐγὼ τοὺς ἀγαπάω γιὰ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὸν βασιλέα... Τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα «ὁ Πολυαγαπημένος» κι' αὐτὸ μόνο φτάνει γιὰ νὰ λησμονηθοῦν τὰ κακὰ ποὺ μοῦ ἔκαναν.

» Τὸν εἶδα!... Φαινόταν τόσο νέος κι' ἀξιαγάπητος!... Κάρφωσα τὸ μάτια μου ἐπάνω του καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς μὲ εἶδε κι' αὐτός. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω τί ἔννοιωσα αὐτὴ τὴ στιγμή... Ὤ! πόσο τὸν λατρεύω!...».

* * *

Τέλος, στὶς 14 Νοεμβρίου, ὁ βασιλεύς, μὴ μπορῶντας πειὰ ν' ἀντισταθῆ στὸ αἴσθημά του, βγῆκε μόνος ἀπ' τ' ἀνάκτορα καὶ πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς μαρκησίας ντὲ Λὰ Τουρνέλ.

Ἐκείνη, σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τοῦ Ρισελιέ, τὸν δέχτηκε στὴν ἀρχὴ μὲ ψυχρότητα. ***ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.***